

Sygn. akt II K 391/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olecku w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Anna Dil

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Kramarewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Olecku Tomasza Milanowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 29 lipca 2013r., 26 sierpnia 2013r., 14 października 2013r., 13 listopada 2013r., 25 lutego 2014r., 14 kwietnia 2014r., 18 kwietnia 2014r.

sprawy

T. M. (2)

s. E. i S. z domu Ż.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

W dniu 5 czerwca 2013r. około godz. 16:35 na terenie od miejscowości G. ul. (...) do miejscowości R., gm. G. prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości (I- 0,51 mg/l, II-0,58 mg/l, III-0,57 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olecku sygn. akt II K 40/10 z dnia 17.03.2010r. za sprawdzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości

tj. o czyn z art. 178a§ 4 kk

o r z e k a

I. Oskarżonego T. M. (2) w granicach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 5 czerwca 2013r. około godz. 16:35 na terenie od miejscowości G. ul. (...) do miejscowości R., gm. G. prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, mając 1,1 % alkoholu etylowego we krwi, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olecku sygn. akt II K 40/10 z dnia 17.03.2010r. za sprawdzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości tj. popełnienia czynu z art. 178a§ 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk skazuje go i wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 i 4 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;

IV. Na podstawie art. 42 § 2 kk, art. 43 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju – mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat;

V. Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę sądową w kwocie 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych i 00/100) oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi.

UZASADNIENIE

T. M. (2) w dniu 5 czerwca 2013r. około godz. 16:35 na terenie od miejscowości G. ul. (...) do miejscowości R., gm. G. prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, mając 1,1 % alkoholu etylowego we krwi, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olecku sygn. akt II K 40/10 z dnia 17.03.2010r. za sprawdzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

T. M. (2) ma 41 lata, posiada wykształcenie zawodowe, jest leśnikiem, prowadzi własne gospodarstwo rolne, z którego uzyskuje miesięczny dochód około 2.000,00 zł. Jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. W przeszłości był raz karany sądownie z art. 178a § 1 kk na karę grzywny.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego (k.16, 20v, 43, 61v-62, 96, 96v), zeznania świadków: A. K. (1) (k.23v-24, 43v, 55-55v), A. S. (k. 49, 55v), K. G. (k. 61-61v) oraz dowody w postaci dokumentów: protokołu (k.2), oświadczenia (k.3), danych z CEL (k.9), świadectwa wzorcowania (k.10), informacji (k.11,47), odpisu wyroku (k.12,39), danych o stanie majątkowym (k.17), danych o osobie (k.22), danych o karalności (k.28), mapy (k.60), opinii (k.68,86-87) oraz wypisu z rejestru gruntów z mapą (k.94-95).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego (k. 16, 20v,) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Przed Sądem oskarżony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, wyjaśniając, iż poruszał się po drodze prywatnej. Nie kwestionował przy tym stanu nietrzeźwości. Następnie skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania 9k. 43). W toku toczącego się postępowania sądowego wyjaśnił, iż przedmiotowego dnia spożywał w godzinach 14-16 alkohol w postaci jednego piwa o pojemności 0,5 l. Potem już w lesie wypił setkę czerwonej wiśniówki. Ponadto wskazał, iż tego dnia nic nie jadł i nie nic innego poza piwem nie pił. Określił jednocześnie swój wzrost i wagę (k. 61v).

Ostatecznie oskarżony i jego obrońca oświadczyli, iż nie kwestionują faktu, iż zatrzymany poruszał się drogą asfaltową, ale to, iż w tym czasie znajdował się pod wpływem alkoholu.

Wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za wiarygodne w zakresie w jakim pokrywają się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z zeznaniami funkcjonariuszy KPP w G. oraz opiniami biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej. W pozostałej zaś części Sąd wyjaśnienia odrzucił jako typowo obronne, wykrętne, nastawione wyłącznie na uniknięcie odpowiedzialności karnej.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego zauważyć należy, iż ulegały one zmianie na przestrzeni toczącego się postępowania karnego. I tak oskarżony w toku dochodzenia przyznał się w całości do popełnienia zarzucanego mu czynu, twierdząc, iż nie ma co wyjaśniać. W momencie zatrzymania przez patrol policji i badania stanu trzeźwości podał, iż wypił 2 litry piwa o godz. 12.00 (k. 2).

Natomiast już podczas postępowania przed Sądem wyjaśnił, iż wypił 1 piwo około godziny 14-16, a dopiero w lesie spożył wiśniówkę. Ponadto podniósł, iż poruszając się drogą publiczną, tj. ul. (...) w G. nie znajdował się w stanie nietrzeźwości. Zatrzymany został do kontroli w lesie, na terenie prywatnym, gdzie spożył alkohol wysokooprocentowany.

Świadkiem, który miał potwierdzić przyjętą przez oskarżonego linię obrony, był K. G. (k. 61-61v). Z zeznań jego wynika, iż przedmiotowego dnia przebywał z oskarżonym od godzin rannych. Około godziny 14 pojechali do kolegi do skupu złomu, gdzie wypili po piwie. Około godziny 16-ej wyjechali i udali się w stronę lasu. Do momentu zjazdu do lasu poruszali się drogą publiczną. W lesie wypili trochę wódki i nadjechał radiowóz.

Do zeznań powyższego świadka Sąd podszedł z pewną dozą ostrożności. Po pierwsze jest to kolega oskarżonego, który uczestniczył w przedmiotowym zdarzeniu. Po drugie zeznania jego pozostają sprzeczne z pierwotnymi wyjaśnieniami oskarżonego, chociażby w zakresie spożytego alkoholu. Nie sposób zatem oprzeć się wrażeniu, iż zostały one złożone w celu potwierdzenia przyjętej przez oskarżonego linii obrony.

Z kolei przesłuchani w charakterze świadków funkcjonariusze KPP w G.: A. K. (1) (k.23v-24, 43v, 55-55v) i A. S. (k. 49, 55v) opisali w sposób prosty, jasny i logiczny czynności jakie wykonywali przedmiotowego dnia i jak doszło do zatrzymania oskarżonego. Celem wyjaśnienia pewnych, drobnych nieścisłości w depozycjach świadków, Sąd przeprowadził konfrontację (k. 55v). Z dokonanej czynności wynika, iż zeznania świadków są zbieżne, jedynie A. K. jako kierowca radiowozu zapamiętał więcej szczegółów z przedmiotowego zdarzenia. Świadców zgodni są, iż kierowcą pojazdu był oskarżony, że poruszał się drogą publiczną, tj. ul. (...), a następnie zjechał na drogę gruntową, gdzie został zatrzymany.

Zeznania w/w świadków Sąd uznał za wiarygodne, bowiem są spójne, logiczne, rzeczowe i nie budzą wątpliwości co do bezstronności. Świadców ci nie mieli żadnego powodu, aby zeznawać na niekorzyść oskarżonego. Zrelacjonowali zdarzenie jakie miało miejsce w dniu 5 czerwca 2013 r. Natomiast pewne nieścisłości w ich zeznaniach, np. od której strony wjechali na drogę gruntową, czy zatrzymali się za pojazdem oskarżonego, czy przed, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia tejże sprawy. Wskazać trzeba, iż od zdarzenia minęło trochę czasu, a kontroli takich świadków wykonują mnóstwo. Trudno zatem oczekiwać, iż będą pamiętali najdrobniejsze szczegóły. Ponadto w wyniku konfrontacji wyjaśniono owe podnoszone przez obrońcę oskarżonego nieścisłości.

Ważkim dowodem w sprawie jest opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny sądowej (k. 68, 86-87), w szczególności ostatnia uzupełniająca. Wynika z niej, iż w momencie prowadzenia pojazdu po drodze publicznej, około godziny 16.30 oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości – 1,1 promila alkoholu we krwi.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego opinia ta jest pełna, rzeczowa, jasna. Biegły zawarł w niej nie tylko odpowiedź na zadane pytanie, ale przedstawił metodę, która posługiwał się do wyliczenia zawartości alkoholu. Biegły dysponował wszelkimi danymi niezbędnymi do wydania takowej opinii. Przeprowadził logiczny tok rozumowania i wyciągnął z niego prawidłowe wnioski, należycie je argumentując. Wskazane przez obrońcę oskarżonego na rozprawie w dniu 14 kwietnia 2014 r. (k. 96) zastrzeżenia do opinii, a mianowicie, iż biegły nie widział oskarżonego, a opierał się tylko na wskaźniku wagi, nie mogą podważyć sporządzonej opinii.

Sąd przed dopuszczeniem dowodu z opinii biegłego ustalił standardowe dane dotyczące oskarżonego niezbędne do wydania opinii, tj. wagę, wzrost, ilość i rodzaj spożytych posiłków i wypitych napojów (k. 61v). Jak wiadomo Sądowi z urzędu na podstawie takich to danych biegli sporządzą opinię w zakresie ustalenia stężenia alkoholu.

Rekapitulując Sąd powyższą opinię podzielił w całej rozciągłości, jako wysoce fachową, rzetelną, sporządzoną zgodnie z długoletnim doświadczeniem zawodowym biegłego.

Dowodami zasługującymi na uwagę są również:

- protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2), który obrazuje stan nietrzeźwości oskarżonego oraz ilość spożytego alkoholu;

- świadectwo wzorcowania (k.10), które potwierdza prawidłowość przeprowadzonego badania. Należy podkreślić, iż badanie wykonane zostało zgodnie z przepisami § 1ust.1, §2 - 4 rozporządzenia Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6 maja 1983 r. w sprawie warunków i sposobu dokonywania badań na zawartość alkoholu w organizmie (Dz. U.

z 1983r. Nr 25, poz. 117). Przeprowadzono je za pomocą probierza trzeźwości przez przedmuchiwanie go przez osobę poddaną badaniu. Z przebiegu badań sporządzono protokół. W protokole opisano objawy i okoliczności uzasadniające przeprowadzenie badania, a badania dokonał policjant, czyli przedstawiciel organu właściwego do prowadzenia dochodzenia. Oskarżony nie kwestionował wyników badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Podpisał protokół i załączony do niego wydruk.

W świetle całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą żadnych wątpliwości. Sąd jedynie mając na uwadze opinię biegłego zmienił opis czynu sporządzony przez oskarżyciela publicznego w zakresie zawartości alkoholu.

Zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona czynu określonego w art. 178 a § 4 kk, bowiem w dniu 5 czerwca 2013r. około godz. 16:35 na terenie od miejscowości G. ul. (...) do miejscowości R., gm. G. prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki S. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, mając 1,1 ‰ alkoholu etylowego we krwi, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Olecku sygn. akt II K 40/10 z dnia 17.03.2010r. za sprawdzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości.

Zgodnie z art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w 1dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Nie ma żadnych wątpliwości, że powyższa przesłanka w niniejszej sprawie została spełniona, stwierdzone u oskarżonego w trakcie wszystkich badań stężenie przekraczało ustawową granicę.

Oskarżony działał umyślnie, tj. miał zamiar bezpośredni popełnienia czynu zabronionego. Miał również świadomość konieczności popełnienia czynu zabronionego i chciał go popełnić, skoro wiedząc o tym, że jest w stanie nietrzeźwości zdecydował się prowadzić samochód, będąc uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Podczas zatrzymania i badania przyznał, iż spożywał alkohol, wskazując jego rodzaj oraz ilość. Trudno zatem uznać, że nie miał świadomości, iż prowadzi pojazd w stanie nietrzeźwości.

Sąd w ostatecznej ocenie, podpartej własnymi spostrzeżeniami, wynikającymi z zasady bezpośredniości i przy uwzględnieniu zasady prawdy materialnej (art. 7 kpk) uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzając, powyższą karę Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych występujących w sprawie (art. 53 kk), a w szczególności:

- wysoki stopień winy oskarżonego, bowiem jako osoba dorosła, o przeciętnym doświadczeniu życiowym, z pewnością miał świadomość, że naruszając podstawową zasadę ruchu drogowego, stwarza zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego;
- wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, ze względu na rodzaj i charakter naruszonych dóbr, jak również rodzaj i stopień naruszonych reguł ostrożności (art.115 § 2kk);
- motywację i sposób działania oskarżonego – umyślnie;
- rodzaj popełnionego czynu - przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji;
- warunki i właściwości osobiste oskarżonego – 41 lat, wykształcenie zawodowe - leśnik, prowadzi własne gospodarstwo rolne, z którego uzyskuje miesięczny dochód około 2.000,00 zł., kawaler, nie ma nikogo na utrzymaniu. Uprzednio raz karany sądownie z art. 178 a §1kk.

Zgodnie z treścią art. 69 § 4 kk wobec sprawcy występku o charakterze chuligańskim oraz sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie występują szczególne okoliczności, które uzasadniają stwierdzenie, iż wobec oskarżonego zachodzi tzw. pozytywna prognoza kryminologiczna i dlatego też, postanowił zaufać oskarżonemu, iż zmieni swoje dotychczasowe postępowanie i w przyszłości nie popełni podobnych przestępstw oraz będzie przestrzegać porządku prawnego. Oskarżony jest młodym człowiekiem, ma 41 lat, prowadzi gospodarstwo rolne. Był wprawdzie w przeszłości raz był karany sędownie, ale fakt ten nie może i jest jednym oraz zasadniczym wyznacznikiem przy ocenie pozytywnej prognozy kryminologicznej (tak: wyrok SN z dnia 28.VII.1980 r, OSNKW 1980, nr 12, poz.91). Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 23.III.2000 r. w sprawie o sygn. akt Aka 217/00 (Orz. Prok. i Pr. 2001 nr 6) orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary jest integralną częścią orzeczenia o karze, w którym Sąd zobowiązany jest uwzględnić dyrektywy zawarte w art. 53 kk. Uprzednia karalność jest niewątpliwie okolicznością obciążającą, nie przesądza jednakże, iż tylko kara bezwzględna pozbawienia wolności osiągnie cele z zakresu prewencji generalnej i szczególnej w stosunku do oskarżonego.

Oskarżony nie jest bowiem osobą zdemoralizowaną, czy też społecznie wykojejoną, która winna być bezwzględnie odizolowana od społeczeństwa. Prowadzi on względnie unormowany tryb życia. Wymierzając powyższą karę Sąd miał również na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego, który przyznaje wyraźny prymat karom wolnościowym w stosunku do kar bezwzględnych (tak: uchwała SN z dnia 30.05.1979 r., VII KZP 31/77, OSNKW nr 7-8, poz.77, t.1).

Oskarżony poddany zostanie, zatem resocjalizacji w warunkach, tzw. kontrolowanej wolności, co nie wątpliwie uchroni go przed konsekwencjami wykonania kary, które bywają niekiedy ujemne. Nie oznacza to, iż oskarżony nie poniesie odpowiedzialności za swoje bezprawne i naganne zachowanie. Dolegliwość wymierzonej kary polega na istniejącym przez okres próby 2 lat zagrożeniu jej wykonania i to właśnie ma pełnić funkcję ostrzegawczą i hamującą.

Ustalając czas trwania okresu próby Sąd miał na uwadze wszystkie okoliczności, a w szczególności cele zapobiegawcze i wychowawcze kary w zestawieniu z właściwościami osobistymi oskarżonego. Sąd jest przekonany, że orzeczony okres próby jest właściwy ze względu na skuteczność oddziaływania na sprawcę. Zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Ponadto osiągnięcie cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego, wykształcając w nim prawidłową postawę na przyszłość i krytyczny stosunek do popełnionego czynu, jak również cele z zakresu prewencji generalnej poprzez ukształtowanie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary i nieopłacalności popełniania przestępstw.

W związku z tym, iż oskarżony przedmiotowego czynu dopuścił się w stanie nietrzeźwości i nie jest to pierwsze takie zachowanie, Sąd w oparciu o treść art. 72 §1 pkt 5 kk, w celach zapobiegawczych i wychowawczych zobowiązał go w okresie próby do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Wobec oskarżonego orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju, tj. mechanicznych na okres 2 lat. Podstawę jego orzeczenia stanowi art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk. Jest to środek obligatoryjny wymierzany w latach, tj. od jednego roku do lat dziesięciu. Wybór takiego okresu trwania zakazu wynika z opisanych okoliczności składających się na dyrektywy wymiaru kary, jak również z faktu, że oskarżony był już uprzednio karany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Wobec powyższego w ocenie Sądu wymierzenie oskarżonemu zakazu w niższym wymiarze nie spełniłoby swojej roli, a ponadto nie zapewniłoby bezpieczeństwa innym uczestnikom ruchu. Podkreślenia wymaga również fakt, że karę tworzy całokształt dolegliwości i skutków prawnych wynikających ze wszystkich kar orzeczonych względem oskarżonego za przypisane przestępstwo. W sprawie niniejszej odzwierciedlają one należycie stopień społecznej szkodliwości czynu, nie przekraczają stopnia winy i uwzględniają w wystarczającej mierze cele kary z art. 53 §1 kk, dając podstawy twierdzić, iż ich oddziaływanie na postawę oskarżonego spowoduje, że przyjęte w porządku prawnym normy postępowania uzna za normy własnego postępowania oraz spowoduje go do koniecznych refleksji i zastanowienia się nad własnym postępowaniem oraz przyczyni się do

ugruntowania przekonania, że popełnianie przestępstw „nie popłaca”, a ich sprawcy spotykają się ze sprawiedliwą reakcją.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, w tym uzyskiwanie przez niego stałego dochodu, o kosztach sądowych orzeczono jak w pkt V wyroku.